

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 16/04/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 98

Hòa Thượng dạy rằng cải đổi chính mình mới là triệt để giác ngộ vì ngày nay dù giàu hay nghèo, có địa vị hoặc không vẫn có khổ đau. Phật đã thấy tình trạng này từ 3000 năm trước nên Ngài gọi là “*đời ác năm trước*”. Hoàn cảnh vật chất như không khí, nước, thức ăn, áo mặc và hoàn cảnh nhân sanh đều đang ô nhiễm. Con người không biết phân biệt tốt xấu, thấy lợi quên nghĩa khiến trở mặt thành thù, cốt nhục tương tàn.

Hòa Thượng nói: “*Trên Kinh Phật thường nói đời ác năm trước. Thời hiện đại này, không chỉ hoàn cảnh vật chất ô nhiễm nghiêm trọng mà hoàn cảnh nhân sanh cũng vô cùng ác liệt. Không chỉ người nghèo trải qua ngày tháng khổ sở mà người giàu sang cũng có đời sống không an vui. Thậm chí người có địa vị, mỗi ngày đều cảm thấy khổ não bất kham, giữa người và người luôn luôn là oan gia đối đầu, đời nợ, trả nợ, khổ không nói nên lời.*”

Vì sao gọi là “*ngũ trước ác thế - đời ác năm trước*”? Là khi con người nói chung và chính chúng ta nói riêng không có quy chuẩn, không xem trọng giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền, coi thường lời dẫn dắt của Thầy, của huynh trưởng mà làm theo tập khí, theo cái “*ta*” của mình. Hành động tạo tác hằng ngày của chính chúng ta đã tạo cho cuộc đời này thêm ô trước.

Nhiều người tuy là mặc chiếc áo lam, áo nâu của người Phật tử nhưng khi ra đường vẫn vi phạm Luật Giao Thông không đội mũ bảo hiểm, chở số người vượt quy định. Chúng tôi từng chứng kiến một người mặc áo nâu ngồi trong quán cà phê nói chuyện qua điện thoại mà tràng giang đại hải khiến người xung quanh khó chịu. Chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền ngày càng bị coi thường nên dẫn đến “*đời ác năm trước*”. Còn chúng ta, khởi tâm động niệm vẫn bị tập khí của chính mình dẫm đạp nên không làm ra chuẩn mực Thánh Hiền nhưng lại rất thông thạo làm ra rõ nét những việc của thế gian.

Sáng nay khi đang lạy Phật thì một ý niệm trong chúng tôi khởi lên là: “*Lại mệt rồi! Niệm Phật đi*”. Chúng tôi niệm Phật một lúc thì thấy đỡ mệt nhưng chúng tôi nói với tâm mình rằng chưa đủ số lễ thì vẫn phải lạy Phật tiếp. Vấn đề chúng tôi nhận ra là lúc lạy Phật thì khởi tâm động niệm của mình bắt mình niệm Phật hoặc giả như lúc niệm Phật thì ý lại khởi muốn lạy Phật. Đấy chính là “*tinh tướng*”, là “*xen tạp*”.

Hòa Thượng dạy “*nhất tâm*” không phải là khi lái xe thì niệm Phật, khi đang niệm Phật thì nghĩ đến lái xe mà đứng ra là khi chúng ta làm việc thì nhất tâm làm việc và làm việc xong rồi thì niệm Phật. Sự lười biếng, nhếch nhác, chệnh mảng và vọng tưởng của chúng ta sẽ khiến chúng ta thay đổi chính kiến của mình.

Mọi người đang cùng nhau làm một việc thì chúng ta cho rằng chúng ta đi làm việc khác. Chính việc tách riêng làm việc khác đó dẫn đến bao nhiêu là sai lầm. Ví dụ khi tất cả đang tụng Kinh thì ý nó bảo mình đi kinh hành, nó bắt mình thay đổi chủ định của mình. Khi đến một nơi, chúng ta muốn làm theo cách riêng của mình, hoàn toàn khác so với cách mà mọi người đang làm thì đó chính là cái “*ta*”, cái ngạo mạn vốn có trong tập khí. Thậm chí chúng ta còn nuôi lớn bản ngã khi tự thấy mình được lắm, mình làm tốt lắm.

Cho nên Tổ Sư Đại Đức dạy chúng ta phải kiểm soát khởi tâm của mình hằng ngày. Mình phải xét xem khởi tâm của mình có tùy thuận tập khí phiền não, “*năm dục sáu trần*” hay không?

Hôm qua có một vị gọi điện thoại cho chúng tôi nói rằng cả gia đình họ đã họp bàn và muốn hiến cả khu đất của gia đình họ cho Hệ Thống Khai Minh Đức để Hệ Thống làm công tác giáo dục, phục vụ chúng sanh. Chúng tôi rất vui không phải vì được tặng đất mà vì cả gia đình họ đã phát được tâm làm lợi ích cho chúng sanh chứ không phải lợi ích cho riêng mình. Nếu thế gian này nhiều người phát tâm như vậy thì thế gian này không phải là “*ngũ trước ác thế - đời ác năm trước*” nữa. Tất cả mọi người đều nghĩ đến nhau, giúp đỡ nhau, thành toàn cho nhau nên thế gian sẽ an lành.

Hòa Thượng nói: “***Khi con người có lợi ích thì mọi người coi nhau như thân bằng quyến thuộc còn khi không có lợi ích thì cho dù là bạn tốt đi chăng nữa cũng trở thành kẻ thù. Ngay đến Cha con, anh em ruột thịt cũng sẽ vì tranh giành đoạt lợi mà trở mặt thành thù, cốt nhục tương tàn.***”

Hôm trước người nhà chúng tôi quay về khu nhà cũ trước kia thì được biết rằng gia đình phía trong cùng có diện tích đất rộng mấy ngàn mét vuông có người con kiện Cha Mẹ ra tòa. Cho nên đây chính là “*ngũ trước ác thế - đời ác năm trước*”, khi con người không còn luân thường đạo lý, không còn biết đó là Cha Mẹ mình, Thầy mình, ân nhân của mình.

Hòa Thượng nói: “***Trong xã hội hiện đại, tình trạng như vậy đi đến đâu cũng có thể bắt gặp. Xét đến hoàn cảnh vật chất thì không khí và nguồn nước đều ô nhiễm nghiêm trọng. Thức ăn, áo mặc và phẩm vật phục vụ việc đi, đứng, nằm, ngồi, ăn, ngủ hằng ngày của chúng ta đều có rất nhiều thứ khi ăn, khi mặc vào sẽ sanh ra tác dụng phụ.***”

Đó là lý do vì sao ngày nay phát sinh ra nhiều bệnh kỳ quái. Không chỉ ăn mà ngay cả mặc cũng làm chúng ta bị bệnh. Áo mặc với chất liệu độc có thể thấm qua da mà gây

bệnh. Con người đã bắt chắp tất cả “*miễn sao có lợi thì làm*” mà không hề biết rằng mình hại người chính là hại mình. Người xưa có câu: “*Kiến lợi vong nghĩa*” – nghĩa là thấy lợi quên nghĩa tình, nghĩa đồng bào, nghĩa giữa người với người. Những điều này đã tạo nên “*Ngũ trược ác thế - đời ác năm trược*”.

Nhiều năm qua, chúng tôi khuyến khích mọi người trồng rau sạch không phải làm nổi bật mình có gì khác biệt mà là nhắc cộng đồng chú trọng hơn đến an toàn thực phẩm. Hôm qua chúng tôi nhận được một thùng đậu phụ do Hệ Thống làm, chúng tôi đã tặng cho mọi người.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta chính mình không những phiền não rất nhiều mà còn không hề biết tí gì đối với phải quấy, tốt xấu, thiện ác.***” Chúng ta đang sống trong một thế gian đầy rẫy sự phiền não. Ngoài tám nỗi khổ như “*Sanh, Lão, Bệnh, Tử Khổ, Ái Biệt Ly Khổ, Oán Tắng Hội Khổ, Cầu Bất Đắc Khổ, Ngũ Ấm Xi Thanh Khổ*” thì còn vô vàn nỗi khổ và phiền não không tên khác đang cộng dồn đè nén lên chúng ta cho nên chúng ta làm sao có được một phút an lành!

Vậy chúng ta phải làm thế nào? Chúng ta hãy tự tha thứ cho chính mình. Ví dụ khi hai bên giận nhau mà chỉ cần một bên làm hòa trước thì mối quan hệ hai bên sẽ trở lại bình thường. Còn nếu không có sự làm hòa như vậy thì hai bên sẽ càng ngày càng giận nhau. Cũng vậy, chúng tôi thường khuyên những người vợ hay người chồng khôn ngoan thì không nên giận đối phương qua đêm, hãy nấu một bữa ăn thật ngon để làm hòa. Hành động đó như thể mình đang tha thứ cho người khác nhưng thực ra chính là mình đang tự tha thứ cho chính mình.

Tuy nhiên, vì chúng ta không nhận biết được phải quấy, tốt xấu, thiện ác, đúng sai nên vẫn cứ mờ mịt làm theo sự sai khiến của tập khí rồi cứ thế tạo nghiệp. Rất nhiều việc ở thế gian này không nên làm nhưng chúng ta vẫn mơ mơ hồ hồ mà làm nên kết quả là chính mình bị khổ đau.

Hòa Thượng chỉ dạy: “***Những tình hình này, Phật Đà đã nhìn thấy rõ ràng từ ba ngàn năm trước nên Phật gọi đó là đời ác năm trược. Chân thật là bên trong có chướng ngại, bên ngoài có ác duyên. Người triệt để giác ngộ thì nhất định sẽ nỗ lực không ngừng cải đổi chính mình***”.

“*Ngũ trược ác thế - đời ác năm trược*” mà Phật nhắc đến trên Kinh là năm sự ô trược xấu ác gồm: “*Kiếp trược, Kiến trược, Phiền não trược, Chúng sinh trược, Mạng trược*”.

Nếu biết áp dụng, “*nghe lời làm theo*” chuẩn mực Thánh Hiền thì chắc chắn chúng ta sẽ trải qua đời sống không phải là ác trược. Mọi sự mọi việc, mọi hành động tạo tác, khởi tâm động niệm của chúng ta đều có chừng mực theo giáo huấn của Thánh Hiền thì sẽ không có sai lầm. Hôm trước có một vị học trò sau khi mắc sai lầm đi theo một nơi

mà người ta phô diễn đầy đủ “đời ác năm trước” đã gọi điện vừa khóc vừa hỏi chúng tôi làm sao có lại được tín tâm đầy đủ với pháp môn tu học của mình?

Hòa Thượng chỉ dạy là không những người cùng khổ trong hoàn cảnh này mới bị khổ đau mà còn có người giàu sang sống trong phiền não, dục vọng và người có địa vị trong xã hội bị tư dục dẫn đạo cũng đều khổ đau, không có an vui. Người chân thật có an vui phải là người kiểm soát được dục vọng của chính mình.

Dục vọng mà làm chủ khởi tâm động niệm của chúng ta thì nó sẽ chi phối hành động của chúng ta. Nội dung này đã được Hòa Thượng nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần. Đặc biệt là bài học đầu tiên trong Chuyên Đề Khai Thị 1200 Đề Tài của Hòa Thượng có đề cập đến việc khởi ý niệm. Nếu chúng ta khởi lên một ý niệm thiện hay ác thì đều châu biến khắp pháp giới. Vậy mà chúng sanh khởi niệm thiện thì yếu ớt mà niệm ác thì mạnh mẽ.

Cho nên chúng ta phải biết “*Tự ngã phản tỉnh - kiểm điểm chính mình*”. Hành trình cuộc đời chúng ta giống như hành trình của một chuyến đi. Chúng ta nhất thiết phải kiểm điểm xem chuyến đi đó chúng ta có phạm sai lầm gì thì sửa ngay không để tái phạm. Hành trình cuộc đời do chính mình là người chèo lái. Phật Bồ Tát, Tổ sư Đại đức chỉ là người khai thị nhắc nhở chúng ta. Thích Ca Mâu Ni Phật từng dạy rằng: “*Trên bước đường giải thoát, các con phải tự nỗ lực mà đi, ta chỉ là kẻ dẫn đường*”. Ngài dạy bảo chúng ta chính là Ngài đã dẫn đường cho chúng ta còn đi hay không, đi đúng hay đi sai và có đến đích không là do chính mình.

Trong công cuộc hoàn thiện chính mình, chúng ta phải trân trọng thời gian học tập này và quan trọng hơn là phải biết “*nghe lời, thật làm*”. Trong bộ phim Du Tịnh Ý Công gặp Táo Thần, Táo Thần đã trách Du Tịnh Ý Công rằng chưa phạt Du Tịnh Ý Công là may lắm rồi vì ông làm việc thiện một cách giả dối, làm cho dễ coi, vậy mà ông còn ở đó than thân trách phận, trách trời, trách người.

Lời dạy của Táo Thần đã nói hết tâm cảnh của chúng ta. Chúng ta xét xem mình có “*thật làm*” không? Đã là chuẩn mực, phép tắc, quy định thì phải tuân thủ. Nếu bản thân mình ỡm ờ cho qua thì sai lầm ở chính mình dẫn đến kết quả không như ý. Chúng ta không đòi hỏi người khác rộng lượng với mình hay “*cảm tình dụng sự*” vì như thế mình lại càng sai.

Phật dạy Tứ Y Pháp là “*YNghĩa Bất YNgữ, YPháp Bất YNhân, YTrí Bất YThức, YLiễu Nghĩa Bất Y Bất Liễu Nghĩa*” trong đó “*Y Trí Bất Y Thức*” nghĩa là nương theo trí chứ không nương theo tình cảm. Khi làm việc thì tuân thủ quy chuẩn, quy định chứ không được “*cảm tình dụng sự*”. Cho nên mình muốn người ta đúng, người ta tốt thì nhất định mình phải đúng, phải tốt. Tốt hay đúng nghĩa là tuân thủ các quy chuẩn, quy định chứ không có chuyện xí xóa, cảm tình cho qua.

Chúng ta nghe lời Phật dạy mới chỉ hiểu hời hợt, chưa thể hội sâu sắc. Muốn hiểu sâu, chúng ta phải nghe đi nghe lại nhiều lần. Có những câu nói của Hòa Thượng mà chúng tôi phải nghe đến vài chục lần mới thấu. Ngài dạy chúng ta ngày ngày phải luân tập Thánh giáo để chúng ta có thể gột rửa được tập khí phiền não sâu dày của chúng ta. Nếu ai cũng muốn chứng minh bản thân, nâng cao bản ngã, nâng cao cái “ta” và cái “của ta” thì mọi việc sẽ trở nên phiền phức.

Chúng ta càng chiêm nghiệm lời dạy của Phật thì chúng ta càng thấy thú vị, hoan hỉ. Bài học hôm nay có rất nhiều ý, chúng ta phải thể hội để có cái thấy đúng đắn mà hiệu đính lại khởi tâm động niệm của mình.

Trong lời dạy của Hòa Thượng, chúng ta thấy Ngài rất thấu tình đạt lý. Bài học hôm trước, Ngài nói rằng ngay cả nhà Nho cũng rất hoạt bát, vậy thì nhà Phật chúng ta càng hoạt bát hơn, không có hình thái khô cứng.

Trước đây nếu chúng tôi mặc đồ vest như thế này thì rất nhiều người bị chướng ngại. Họ sẽ hỏi tại sao chúng tôi không mặc áo tràng? Một thời gian dài chúng tôi thấy mọi người mặc áo nâu thì chúng tôi cũng mặc áo nâu. Việc ăn mặc quá giản dị, sơ sài của chúng tôi đã khiến người ta cảm thấy chúng tôi kỳ quái.

Học Phật không bắt buộc ai phải mặc áo nâu hay áo lam mà là mặc sao cho đốn chính. Nếu mặc áo nâu mới gọi là tu hành thì chính mình đã tự mình dính mắc vào hình tướng và mang sự vướng mắc đó gắn lên người khác.

Hôm trước, chúng ta chuẩn bị mở Lớp Kỹ Năng Sống hay Câu Lạc Bộ Kỹ Năng Sống cho các con thì có người không đồng tình với tên gọi này. Theo họ, tên lớp phải là Câu Lạc Bộ Thanh Thiếu Niên Phật tử. Nếu đặt tên như vậy thì chỉ thanh niên Phật tử đến tham gia lớp học còn thanh niên từ các tôn giáo khác lại không đến được.

Phật pháp rất linh hoạt, Hòa Thượng nói, không có hình thái nhất định. Hình tượng Phật cũng vậy, Hòa Thượng khuyên mọi người khi xây chùa, dựng tượng ở nước ngoài không nên xây dựng như cung điện nhà Vua thời xưa mà phải phù hợp từ kiến trúc đến con người giống như ở nước bản xứ.

Phật pháp không có định pháp, quan trọng là làm sao giúp chúng sanh tiếp nhận được Phật pháp, độ hóa được họ. Nếu chúng ta áp dụng hình thái khô cứng của chính mình thì cũng có người chấp nhận nhưng chỉ là số ít. Cho nên những năm gần đây ngay ngôn ngữ cũng được thay đổi, gần gũi với cộng đồng người dân khiến họ dễ hiểu hơn, dễ tiếp nhận hơn./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!